

Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om ändring av 37 § utlänningslagen

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I propositionen föreslås att till utlänningslagen fogas en ny grund för avvisning av en utlänning. En utlänning skall kunna avvisas när vissa förutsättningar uppfylls även när en annan medlemsstat av Europeiska unionen har fattat ett beslut om att avvisa eller utvisa honom eller henne.

Genom propositionen genomförs rådets direktiv om ömsesidigt erkännande av beslut om avvisning eller utvisning av medborgare i tredje land.

Lagen avses träda i kraft den 1 december 2002.

MOTIVERING

1. Nuläge och de föreslagna ändringarna

Rådets direktiv 2001/40/EG om ömsesidigt erkännande av beslut om avvisning eller utvisning av medborgare i tredje land, nedan direktivet om erkännande av avvisnings- och utvisningsbeslut, publicerades i Europeiska gemenskapernas officiella tidning den 2 juni 2001.

Enligt direktivet kan en medlemsstat erkänna ett beslut om avvisning eller utvisning som fattats av en förvaltningsmyndighet i en annan medlemsstat. I praktiken innebär ömsesidigt erkännande av beslut om avvisning eller utvisning att medlemsstaterna ges möjlighet att verkställa ett beslut om avvisning eller utvisning som fattats av en förvaltningsmyndighet i en annan medlemsstat. Direktivet gäller utlänningar som inte är medborgare i någon av unionens medlemsstater. Direktivet skall inte tillämpas på unionsmedborgares familjemedlemmar som utövat sin rätt till fri rörlighet. Endast de beslut som fattats av förvaltningsmyndigheten i den beslutande medlemsstaten hör till direktivets tillämpningsområde. Enligt Finlands nationella lagstiftning avser detta beslut som fattats av passgranskningsmyndigheten,

polisen och utlänningsverket.

Som rättsligt instrument har rådet valt direktivet. Detta gör det möjligt att ställa ett gemensamt mål men låter ändå medlemsstaterna välja medel för att uppnå detta mål. Syftet med direktivet är en effektivare verkställighet av åtgärder för avvisning eller utvisning. Direktivet ger medlemsstaterna möjlighet att ömsesidigt erkänna beslut om avvisning eller utvisning, men det ålägger dem inga skyldigheter att erkänna dessa beslut. Ett beslut om avvisning eller utvisning som fattats av förvaltningsmyndigheten i en annan medlemsstat verkställs enligt direktivet med stöd av nationella bestämmelser. Målet är dock inte att harmonisera medlemsstaternas nationella lagstiftning med avseende på förutsättningar för avvisning eller utvisning.

1.1. Bakgrund till direktivet om erkännande av avvisnings- och utvisningsbeslut

Förslaget till direktivet om erkännande av avvisnings- och utvisningsbeslut lades fram av republiken Frankrike. Det publicerades i Europeiska gemenskapernas officiella tidning den 24 augusti 2000.

Statsrådet anser i sin skrivelse till riksdagen (U 41/2000 rd) att åtgärder som går ut på en

effektivare verkställighet av besluten om avvísning eller utvisning i sig är motiverade och värda understöd. Erkännande av förvaltningsbeslut om avvísning eller utvisning kräver ändå, enligt statsrådet, en avsevärt mer detaljerad reglering. I sitt utlåtande (GrUU 35/2000 rd) påpekade riksdagens grundlagsutskott att verkställigheten i Finland av ett beslut om avvísning eller utvisning som fattats av en annan medlemsstat kunde innebära ett kränkande av skyddet för privatlivet eller brott mot återsändningsförbudet. Riksdagens förvaltningsutskott konstaterar i sitt utlåtande (FvUU 22/2000 rd) att verkställigheten av besluten inte vore juridiskt förpliktande utan fakultativt och underställt den verkställande medlemsstatens prövning. En sådan princip rimmer illa med Finlands rättsliga ordning. Utskottet ansåg att Finland vore tvunget att verkställa förvaltningsbeslut av en sådan myndighet i en annan medlemsstat som inte är verkställbara enligt vår lagstiftning. Riksdagens stora utskott omfattade statsrådets uppfattning om de problem som hänförde sig till direktivförslaget och åberopade de grunder som framgick av grundlagsutskottets ovan nämnda utlåtande. Riksdagens förvaltningsutskott konstaterade i sitt utlåtande att det vid den fortsatta behandlingen av ärendet bör ses till att Finlands rättssystem beaktas (FvUU 32/2000 rd).

Förslaget behandlades vid mötet av arbetsgruppen för invandring samt vid kommittén för invandrar-, gräns- och asylstrategi (SCIFA). Finland var den enda medlemsstaten som hade en allmän reservation till förslaget när behandlingen tog slut i ovan nämnda institutioner. I de ständiga representanternas kommitté (COREPER) hävde Finland sin allmänna reservation den 22 november 2000 och meddelade att det var berett att uppnå politiskt samförstånd. Finland meddelade att det kommer att lämna en ensidig förklaring när rådet godkänner direktivförslaget. Ett politiskt samförstånd om förslaget uppnåddes vid mötet av rådets (rättsliga och inrikes frågor) gemensamma kommitté den 30 november och den 1 december 2000.

Rådet antog direktivet den 28 maj 2001. I samband med antagandet av direktivet fogade Finland följande förklaring till rådets protokoll: "Finland är positivt inställt till åtgärder som syftar till att förbättra

effektiviteten vid verkställandet av beslut om avvísning eller utvisning. Finland anser emellertid att detta direktiv endast är ett första steg mot ett fullständigt ömsesidigt erkännande av beslut om avvísning eller utvisning av medborgare i tredje land. En korrekt och effektiv tillämpning av principerna i detta direktiv, i synnerhet en rättvis behandling av medborgare i tredje land, förutsätter därför nödvändigtvis en lämplig framtida harmonisering av de nationella lagstiftningarna på detta område."

1.2. Innehållet i direktivet om erkännande av avvísnings- och utvisningsbeslut

Enligt artikel 1 är målet med direktivet att en medlemsstat kan erkänna ett beslut om avvísning eller utvisning som fattats av en förvaltningsmyndighet i en annan medlemsstat. I praktiken innebär ömsesidigt erkännande av beslut om avvísning eller utvisning att medlemsstaterna ges möjlighet att verkställa ett beslut om avvísning eller utvisning som fattats av en förvaltningsmyndighet i en annan medlemsstat, men att inga skyldigheter åläggs dem att göra så. Direktivet gäller utlänningar som inte är medborgare i någon av unionens medlemsstater. Direktivet skall inte tillämpas på unionsmedborgares familjemedlemmar som utövat sin rätt till fri rörlighet. Direktivet tillämpas inte heller på personer vars rörlighet baserar sig på avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Endast beslut som fattats av förvaltningsmyndigheten i den beslutande medlemsstaten hör till direktivets tillämpningsområde.

I artikel 2 finns definitionerna på "medborgare i tredje land", "beslut om avvísning eller utvisning" och "verkställighetsåtgärd".

Enligt artikel 3 kan ett beslut om avvísning eller utvisning som fattats av en annan medlemsstat erkännas om beslutet är grundat på ett allvarligt och aktuellt hot mot den allmänna ordningen eller den inre säkerheten i de fall där medborgaren i tredje land i den beslutande medlemsstaten har dömts för ett brott vars påföljd är frihetsstraff på minst ett år, eller medborgaren i tredje land skäligen kan befaras ha begått grova brottsliga handlingar, eller det föreligger konkreta indicier på att han avser att begå sådana

handlingar på en medlemsstats territorium. Inte ens ett giltigt uppehållstillstånd som beviljats av någon medlemsstat hindrar verkställigheten av beslutet i dessa fall. Beslut om avvisning eller utvisning av medborgare i tredje land kan erkännas också i situationer där ett beslut har fattats om att avvisa eller utvisa en medborgare i tredje land, och beslutet är grundat på underlåtenhet att följa nationella bestämmelser om utlänningars inresa eller vistelse. I 37 § utlänningslagen (378/1991) anges grunderna för avvisning. Grunderna för avvisning eller utvisning enligt utlänningslagen har i stort sett samma innehåll som de grunder som anges i direktivet.

Enligt artikel 4 skall medlemsstaterna försäkra sig om att den berörda medborgaren i tredje land i enlighet med lagstiftningen i den verkställande medlemsstaten kan överklaga åtgärderna.

Enligt artikel 5 skall skyddet för personuppgifter och säkerheten för uppgifter säkerställas i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 95/46/EG om skydd för enskilda personer med avseende på behandling av personuppgifter och om det fria flödet av sådana uppgifter.

Om en medlemsstat beslutar att verkställa ett beslut om avvisning eller utvisning som fattats av en annan medlemsstat, skall myndigheterna enligt artikel 6 i direktivet om erkännande av anvisnings- och utvisningsbeslut samarbeta och utbyta information på alla lämpliga sätt inom ramen för befintliga nätverk. Enligt direktivet skall den beslutande medlemsstaten till den verkställande medlemsstaten på snabbast möjliga lämpliga sätt översända alla dokument som är nödvändiga för att intyga att beslutet är varaktigt verkställbart. I förekommande fall översänds information via Sirene-kontoret. Enligt artikeln skall den verkställande medlemsstaten i förväg undersöka den berörda personens situation för att försäkra sig om att verkställigheten av beslutet om avvisning eller utvisning inte strider mot relevanta internationella rättsakter eller tillämplig nationell lagstiftning. Detta hänvisar till exempel till konventionen angående flyktingars rättsliga ställning (FördrS 77/1968) och Europarådets medlemsstaters konvention om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna (FördrS 19/1990,

Europarådets mänskliga rättighetskonvention) samt återsändningsförbudet i utlänningslagen och grundlagen.

Direktivet tränger inte ut asylförfarandet. Om myndigheter i Finland tänker fatta ett beslut om att avvisa en person, skall utlänningsverket först avgöra den ansökan om asyl som denna eventuellt har lämnat in. Om en annan medlemsstat är ansvarig för prövningen av en ansökan om asyl, skall man enligt artikel 3 i direktivet tillämpa bestämmelserna i konventionen rörande bestämmandet av den ansvariga staten för prövningen av en ansökan om asyl som framställts i en av medlemsstaterna i de Europeiska gemenskaperna (FördrS 85/1997, Dublinkonventionen).

Enligt artikel 7 i direktivet skall medlemsstaterna ersätta varandra för de finansiella obalanser som kan uppstå vid tillämpningen av direktivet. Enligt artikeln skall rådet på kommissionens förslag före den 2 december 2002 anta lämpliga praktiska kriterier och närmare föreskrifter.

Enligt artikel 8 skall medlemsstaterna sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet senast den 2 december 2002.

1.3. Alternativa sätt att genomföra direktivet om erkännande av avvisnings- och utvisningsbeslut i Finland

Enligt artikel 1 syftar direktivet till en effektivare verkställighet av besluten om avvisning eller utvisning genom att skapa ett system där medlemsstaternas beslut om avvisning eller utvisning kan erkännas ömsesidigt. Enligt finsk lag kan direktivet genomföras så att ett beslut om avvisning eller utvisning som fattats av en annan medlemsstat erkänns, eller att ett beslut om avvisning eller utvisning som fattats av en förvaltningsmyndighet i en av Europeiska unionens medlemsstater anses utgöra en grund för att i Finland fatta ett beslut om avvisning eller utvisning av den berörda utlänningen.

Erkännande av ett beslut som fattats av en annan stat

Det skulle vara möjligt att genomföra direktivet i den finska lagstiftningen så att man i utlänningslagen föreskrev att beslut om

avvisning eller utvisning som fattats av de förvaltningsmyndigheter i Europeiska unionens medlemsstater som avses i direktivet är verkställbara i Finland på samma sätt som de beslut som fattats av finska myndigheter.

Statsrådet och riksdagen ställde sig skeptiska till detta alternativ redan i det skede då direktivförslaget presenterades. I synnerhet leder skillnaderna i förutsättningarna för inresa och grunderna för avvisning eller utvisning i olika medlemsstater oundvikligt till att den rättsliga ställningen för den mot vilken ett beslut om avvisning eller utvisning har fattats i väsentlig grad är beroende av innehållet i den berörda medlemsstatens nationella lagstiftning. Man borde först och främst sträva efter att harmonisera medlemsstaternas nationella lagstiftning i detta avseende.

Det föreslagna sättet att genomföra direktivet i Finland

Enligt direktivet skall åtgärder för avvisning eller utvisning genomföras enligt den nationella lagstiftningen i den verkställande medlemsstaten. Medlemsstaterna skall försäkra sig om att den berörda medborgaren i tredje land kan söka ändring i enlighet med lagstiftningen i den verkställande medlemsstaten. Dessutom ålägger direktivet medlemsstaterna att undersöka situationen för den person mot vilken ett beslut har fattats med avseende på relevanta internationella rättsakter eller tillämplig nationell lagstiftning. Enligt finsk lag är det inte möjligt att fatta ett särskilt beslut om verkställigheten. Enligt 38 § 1 mom. utlänningslagen är myndigheterna skyldiga att på behörigt sätt och utan dröjsmål verkställa ett verkställbart beslut om avvisning. Motsvarande princip tillämpas på verkställigheten av beslut om utvisning.

Med beaktande av vad som anförts ovan föreslås att avlägsnande ur landet enligt direktivet skall förutsätta ett verkställbart beslut om avvisning som fattats av behöriga finska myndigheter i enlighet med den nationella lagstiftningen. Det föreslås att till 37 § 1 mom. utlänningslagen fogas en ny 7 punkt, enligt vilken ett beslut om avvisning eller utvisning som fattats av en annan medlemsstat i enlighet med direktivet kan utgöra en grund för avvisning av en

utlännning från Finland. Den fria rörligheten enligt Schengenregelverket 1999/435/EG gör det möjligt för en person mot vilken ett beslut om avvisning eller utvisning har fattats att via de inre gränserna komma från den andra medlemsstaten till Finland för att hindra verkställigheten av beslutet. Om den berörda personen ansöker om uppehållstillstånd i Finland, skall ansökan om uppehållstillstånd prövas och beslut fattas i ärendet enligt den nationella lagstiftningen. Om det inte finns några grunder för att bevilja denna person uppehållstillstånd i Finland, kan han eller hon avvisas med stöd av 37 § utlänningslagen.

Målet med Schengenregelverket är att främja den fria rörligheten för personer genom att avskaffa personkontroller vid gränserna mellan de avtalsslutande staterna. Den fria rörligheten möjliggör dock också att personer mot vilka beslut om avvisning eller utvisning har fattats fritt kan flytta via de inre gränserna till en annan medlemsstats territorium för att hindra verkställigheten av ett beslut. Direktivet anger inte om ett beslut om avvisning eller utvisning skall verkställas i de fall där utlänningen kommer till medlemsstaten i fråga via de yttre gränserna. Man skall söka en tolkningsregel i artikel 6 i direktivet enligt vilken den verkställande medlemsstaten skall rådfråga den beslutande medlemsstaten om beslutet är varaktigt verkställbart. Verkställbarheten av ett beslut om avvisning eller utvisning bestäms i enlighet med de nationella bestämmelserna i den beslutande medlemsstaten. Om den berörda personen ändå har kommit till Finlands territorium, skall de nationella bestämmelserna om utlänningslag tillämpas. Enligt 38 § utlänningslagen skall hänsyn tas till alla omständigheter och förhållanden i sin helhet som inverkar på saken när avvisning prövas. Sådana är åtminstone vistelsens längd, förhållandet mellan barn och förälder, familjeband och andra band till Finland.

Det är möjligt att den beslutande medlemsstaten har fattat ett beslut om att avvisa eller utvisa en medborgare i tredje land på grund av underlåtelse att följa nationella bestämmelser om utlänningslagens inresa eller vistelse, och att denna senare ansöker om uppehållstillstånd i den verkställande medlemsstaten. Det borde vara möjligt att pröva fallet och fatta beslut i den verkställande medlemsstaten. Den nationella lagstiftningen om inresa och vistelse är inte

likadan i alla medlemsstater, varför Finland som verkställande medlemsstat skall ompröva ärendet i förhållande till den nationella lagstiftningen. I sitt beslut om avvísning eller utvisning har den beslutande medlemsstaten inte kunnat ta hänsyn till den berörda personens eventuella band till den verkställande medlemsstaten eller andra grunder på vilka han eller hon ansöker om uppehållstillstånd i Finland. På motsvarande sätt, om den beslutande medlemsstatens beslut är grundat på hot mot den allmänna ordningen eller den inre säkerheten, skall den verkställande medlemsstaten i varje fall vara tvungen att pröva om förfarandet av den person mot vilken beslutet har fattats, t.ex. att denna har gjort sig skyldig till brott i den beslutande medlemsstaten, uppfyller också förutsättningarna för ett beslut om avvísning eller utvisning enligt den nationella lagstiftningen i den verkställande medlemsstaten. I båda fallen verkar det vara fråga om en bedömning av överensstämmelsen mellan grunderna för beslut om avvísning eller utvisning, inte om automatisk verkställighet av den beslutande medlemsstatens avvísnings- eller utvisningsbeslut. Finska myndigheter skall alltid undersöka om det finns förutsättningar för avlägsnande ur landet, och de skall kunna fatta beslut om avvísning om förutsättningarna uppfylls. Utlänningen skall ha rätt att få ärendet behandlat av en förvaltningsdomstol enligt 55 och 57 § utlänningslagen.

De förfaranden som tillämpas i Finland för att avlägsna en person ur landet är avvísning och utvisning. Enligt förslaget skall direktivet genomföras i Finland så att en lagändring enligt direktivet görs i 37 § utlänningslagen, varmed avvísning eller utvisning enligt direktivet förutsätter att behöriga myndigheter i Finland fattar ett beslut om avvísning. I detta sammanhang föreslås 40 § utlänningslagen, som gäller utvisning, inte ändras. Med avvísning avses förhindrande av utlänningars inresa vid gränsen eller avlägsnande ur landet i de fall en utlänning som vistas i landet inte har beviljats uppehållstillstånd för vistelse i Finland. I regel kan man avvisa personer som kommer till Finland som turister eller för någon därmed jämförbar kortvarig vistelse med visum eller viseringsfritt eller som kommit till landet illegalt. Utvisningsförfarandet tillämpas på de fall där

personen har vistats i landet legalt med ett uppehållstillstånd som utfärdats av finska myndigheter.

Eftersom grunderna för avlägsnande ur landet inte har harmoniserats mellan Europeiska unionens medlemsstater, kan ett beslut om avvísning eller utvisning fattas på så obetydliga grunder att de inte skulle leda till utvisningsåtgärder i Finland. Å andra sidan, om det visar sig att en utlänning har meddelats ett beslut om avvísning eller utvisning i en annan av Europeiska unionens medlemsstater på en grund som överstiger den nationella tröskeln för utvisning i Finland, kan hans eller hennes uppehållstillstånd återkallas och ett beslut fattas om att utlänningen utvisas med stöd av utlänningslagen.

1.4. Förhandlingsskyldighet och återkallande av uppehållstillstånd

Om den berörda personen har uppehållstillstånd i någon medlemsstat, skall den verkställande medlemsstaten enligt direktivet om erkännande av avvísnings- och utvisningsbeslut samråda med den medlemsstat som utfärdat uppehållstillståndet för att återkalla tillståndet. Enligt 21 § utlänningslagen får uppehållstillstånd i Finland återkallas, om en utlänning när han söker tillståndet avsiktligt har lämnat oriktiga upplysningar om sin identitet eller andra oriktiga upplysningar som har påverkat beslutet eller om han har hemlighållit något som hade kunnat inverka på beslutets innehåll. Ett tidsbegränsat uppehållstillstånd får återkallas också av andra vägande skäl.

1.5. En annan medlemsstat kan verkställa ett beslut om avvísning eller utvisning som fattats av en förvaltningsmyndighet i Finland

Direktivet om erkännande av avvísnings- och utvisningsbeslut har begränsats att gälla beslut som fattats av en förvaltningsmyndighet. I några medlemsstater kan domstolar besluta att en person avvisas eller utvisas när de meddelar dom i brottmål. I Finland kan endast en förvaltningsmyndighet fatta ett beslut om avvísning eller utvisning. Till direktivets tillämpningsområde hör i Finland de beslut som fattats av passgranskningsmyndigheten,

polisen eller utlänningsverket.

2. Propositionens verkningar

I propositionen föreslås att till utlänningslagen fogas en bestämmelse som gör det möjligt att i Finland tillämpa direktivet om erkännande av avvisnings- och utvisningsbeslut. Vad gäller direktivets användbarhet var Finlands ståndpunkt reserverad redan vid det skede då direktivet bereddes. Det kan uppskattas att direktivet inte kommer att tillämpas så ofta i Finland. Om en utlänningsbeslut meddelats ett beslut om avvisning eller utvisning i någon annan av Europeiska unionens medlemsstater kommer till Finland och ansöker om uppehållstillstånd här medan beslutet är fortfarande i kraft, skall myndigheterna i Finland i varje fall pröva ansökan med stöd av nationella bestämmelser. Om ansökan avslås, uppstår en grund för avlägsnande ur landet också enligt den nationella lagstiftningen. Att erkänna ett beslut om avvisning eller utvisning som fattats av en annan stat som grund för avvisning skall komma i fråga närmast i sådana fall där en utlänningsbeslut påträffas i Finland, och han eller hon inte ansöker om uppehållstillstånd i Finland. Även i sådana fall kan det i praktiken vara lättare att motivera avvisning genom att åberopa nationell lagstiftning, när alternativet är att rådfråga en annan medlemsstat om beslutet om avvisning eller utvisning fortfarande är verkställbart. Propositionen har inga direkta kostnadsökande verkningar på statens eller kommunernas ekonomi. Propositionen har inga direkta verkningar i fråga om organisation eller personal. I propositionen föreslås att till utlänningslagen fogas en ny grund för avvisning av utlänningsbeslut. Beslut om avvisning skall behandlas av den existerande myndighetsorganisationen.

3. Beredningen av propositionen

Regeringens proposition har beretts vid inrikesministeriet. Utlåtande om propositionen har begärts av utrikesministeriet, justitieministeriet, arbetsministeriet, justitiekanslern i statsrådet, riksdagens justitieombudsman, högsta förvaltningsdomstolen, Helsingfors förvaltningsdomstol, utlänningsverket,

minoritetsombudsmannen och Flyktingrådgivningen rf.

4. Andra omständigheter som inverkat på propositions innehåll

En totalreform av utlänningslagen är som bäst under beredning vid inrikesministeriet. I samband med den preciseras bestämmelserna. Eftersom beredningen av totalreformen är långt framskriden, föreslås nu att endast de ändringar görs i utlänningslagen som direktivet om erkännande av avvisnings- och utvisningsbeslut förutsätter.

5. Ikraftträdande

Lagen avses träda i kraft den 1 december 2002. Enligt artikel 8 i direktivet om erkännande av avvisnings- och utvisningsbeslut skall medlemsstaterna sätta i kraft de bestämmelser i lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa direktivet senast den 2 december 2002.

6. Lagstiftningsordning

Direktivet om erkännande av avvisnings- och utvisningsbeslut syftar till en effektivare verkställighet av åtgärder för avvisning eller utvisning genom att skapa ett system där medlemsstaternas beslut om avvisning eller utvisning kan erkännas ömsesidigt, men där inga skyldigheter åläggs medlemsstaterna att erkänna sådana beslut. Som åtgärd är avvisning och utvisning nära förknippade med den avvisade eller utvisade personens band till den verkställande staten samt med eventuella grunder för att få uppehållstillstånd. När direktivförslaget ännu behandlades påpekade riksdagens grundlagsutskott i sitt ovan nämnda utlåtande att om finska myndigheter verkställer ett beslut om avvisning eller utvisning som fattats av en annan medlemsstat kunde detta innebära ett kränkande av det skydd för privatlivet som regleras i 10 § 1 mom. grundlagen eller brott mot återsändningsförbudet i 9 § 4 mom. grundlagen. Ett godkännande av förslaget skulle således ha krävt en undantagslag och det harmonierar inte med principen om att undantagslagar skall undvikas. I sitt utlåtande hänvisade grundlagsutskottet också till första meningen i 9 § 4 mom. grundlagen enligt

vilken rätten för utlänningar att resa in i Finland och att vistas i landet regleras genom lag. Kravet på reglering genom lag inbegriper krav på att regleringen är exakt och noga avgränsad. Enligt grundlagsutskottets åsikt bör ett direktiv om ömsesidigt erkännande av beslut om avvisning eller utvisning vara väsentligt mer detaljerat och exakt än vad som har föreslagits.

I propositionen föreslås att till utlänningslagen fogas en ny grund för avvisning av en utlänning. Avlägsnande ur landet förutsätter att en behörig finsk myndighet har fattat ett verkställbart beslut om avvisning. Ett beslut om avvisning eller

utvisning som fattats av en annan stat skall inte verkställas direkt. Enligt 55 och 57 § utlänningslagen skall utlänningen ha rätt att få ärendet behandlat av en förvaltningsdomstol.

Med stöd av vad som anförts ovan kan lagförslaget behandlas i vanlig behandlingsordning enligt 72 § grundlagen. Regeringen föreslår dock att riksdagen överväger huruvida ett utlåtande borde begäras av grundlagsutskottet om lagstiftningsordningen.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

Lagförslag

Lag

om ändring av 37 § utlänningslagen

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i utlänningslagen av den 22 februari 1991 (378/1991) 37 § 1 mom. 5 och 6 punkten,
sådana de lyder i lag 537/1999, samt
fogas till 37 § 1 mom., sådant det lyder i nämnda lag 537/1999, en ny 7 punkt som följer:

37 §

Grunder för avvisning

En utlänning får avvisas, om

5) det på grund av ett utdömt frihetsstraff eller annars med fog kan antas att han eller hon i Finland eller i något annat nordiskt land kommer att begå ett brott för vilket föreskrivs strängare straff än ett års fängelse,
6) det med hänsyn till hans eller hennes tidigare verksamhet eller annars med fog kan antas att han i Finland kommer att bedriva

sabotage, spioneri, olaglig underrättelseverksamhet eller någon annan verksamhet som äventyrar Finlands förhållanden till en främmande stat, eller om
7) det har fattats ett sådant beslut om avvisning eller utvisning av honom eller henne som avses i artiklarna 1—3 i rådets direktiv 2001/40/EG om ömsesidigt erkännande av beslut om avvisning eller utvisning av medborgare i tredje land.

Denna lag träder i kraft den 20 .

Helsingfors den 16 maj 2002

Republikens President

TARJA HALONEN

Inrikesminister *Ville Itälä*

Lag

om ändring av 37 § utlänningslagen

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i utlänningslagen av den 22 februari 1991 (378/1991) 37 § 1 mom. 5 och 6 punkten,
sådana de lyder i lag 537/1999, samt
fogas till 37 § 1 mom., sådant det lyder i nämnda lag 537/1999, en ny 7 punkt som följer:

Gällande lydelse

37 §

Grunder för avvísning

En utlänning får avvisas, om

5) det på grund av ett utdömt frihetsstraff eller annars med fog kan antas att han eller hon i Finland eller i något annat nordiskt land kommer att begå ett brott för vilket föreskrivs strängare straff än ett års fängelse, *eller om*

6) det med hänsyn till hans eller hennes tidigare verksamhet eller annars med fog kan antas att han i Finland kommer att bedriva sabotage, spioneri, olaglig underrättelseverksamhet eller någon annan verksamhet som äventyrar Finlands förhållanden till en främmande stat.

Föreslagen lydelse

37 §

Grunder för avvísning

En utlänning får avvisas, om

5) det på grund av ett utdömt frihetsstraff eller annars med fog kan antas att han eller hon i Finland eller i något annat nordiskt land kommer att begå ett brott för vilket föreskrivs strängare straff än ett års fängelse,

6) det med hänsyn till hans eller hennes tidigare verksamhet eller annars med fog kan antas att han i Finland kommer att bedriva sabotage, spioneri, olaglig underrättelseverksamhet eller någon annan verksamhet som äventyrar Finlands förhållanden till en främmande stat, *eller om*
7) *det har fattats ett sådant beslut om avvísning eller utvisning av honom eller henne som avses i artiklarna 1–3 i rådets direktiv 2001/40/EG om ömsesidigt erkännande av beslut om avvísning eller utvisning av medborgare i tredje land.*

Denna lag träder i kraft den 20 .